

[Ib Christensen]

beskæftigelsesstatistikken og på betalingsbalanceunderskuddet.

Det hele afspejler vel den situation, at vi har to grupper af ministre, mere end vi har en regering. Vi har to grupper af ministre, der hver går til sin hovedorganisation, som de økonomisk og politisk har stærke bindinger til eller er afhængige af. På den måde får vi ikke en uafhængig samfundsmagt, en uafhængig regeringsmagt, der kan skære igennem og finde frem til en eller anden proportional, efter at man er blevet bearbejdet af arbejdsmarkedets organisationer. Man har den situation, at der reelt ikke har været afholdt frie og ansvarlige forhandlinger mellem arbejdsmarkedets parter, at der end ikke har været tilløb dertil, fordi den ene og den anden side af regeringen allerede i måneder har haft intime, hyppige og hemmelige forhandlinger og aftaler med hver sin hovedorganisation. Derfor ligger vi, som vi ligger, og derfor får vi en situation, hvor det, der skulle være en ansvarlig løsning på det indkomstpolitiske problem ved arbejdsmarkedets parter selvstændige afgørelse af deres egne anliggender, er smadret i bund og grund, fordi de to organisationers respektive bindinger til de to regeringspartier har bidraget til denne farlige cocktail mellem organisationsmagt og politisk magt.

Da vi er imod, at staten blander sig i det private arbejdsmarkeds overenskomst- og aftaleforhold, kan vi selvfølgelig heller ikke stemme for den af hr. Glensgård foreslåede motiverede dagsorden. Selvfølgelig kan folketetinget, hvis det ønsker det, henstille til statsministeren, at han ikke bruger sin opløsningsret, respektive at han bruger den. Det er statsministerens suveræne afgørelse, om han vil rette sig efter en sådan henstilling eller ej. Det er ikke den del af dagsordensforslaget, vi i og for sig er så kritiske over for. Det er den anden del, der i og for sig implicerer en stillingtagen til, at man sandelig godt fra statsmagtens side kan gribe ind ved en tvangsforlængelse i et eller andet tidsrum af overenskomsterne. Det mener vi kun man kan gøre i det omfang, egentlig livsvigtige samfundsfunktioner i alleregentligste forstand bliver truet. Derfor må vi anbefale at stemme imod den af hr. Glensgård foreslåede dagsorden, så meget mere som hr. Glensgård advokatur for denne dagsorden i realiteten indebar en konstatering af, at den frie

forhandlingsret var ødelagt og ikke eksisterende, altså skulle folketetinget herefterdags bestemme over disse ting, som ellers i et frit samfund og under en fri samfundskonometri bør være et aftaleanliggende og afgøres mellem de ansvarlige parter selv.

Jeg vil derfor foreslå en anden dagsorden, som kan være folketingets budskab til arbejdsmarkedets parter her 5 minutter i 12 om at erkende deres ansvar. Den lyder:

Forslag om motiveret dagsorden.

»Idet folketetinget anerkender arbejdsmarkedets frie forhandlings- og aftaleret samt fri aktionsret i det omfang, hvor menneskers liv eller helbred ikke trues,

går tinget over til næste sag på dagsordenen.«

Formanden:

Der er nu fremsat følgende forslag om motiveret dagsorden: (se ovenfor). Også dette forslag indgår nu i forhandlingen.

Wilhelm (VS):

Oversigten fra det økonomiske sekretariat, som er den formelle anledning til debatten her, er en af dens slags prognoser, som fremlægges op til overenskomstfornyelser lige så sikkert som almanakhistorier ved juletid og med nogenlunde samme lødighed. Den tjener to meget kontante formål: at øve pression og at begrunde LO-spidsernes forestående kapitulation, og den har da også virket efter hensigten.

I den sammenhæng er det næsten kun et kuriosum, at det økonomiske sekretariat denne gang afstår fra at sætte tal på forudsigelserne og faktisk begrunder det med, at det forudsætter nogle antagelser, som man ikke har noget solidt grundlag for. Det forhindrer dog ikke, at rapporten drager nogle ret håndfaste konklusioner, som af massemedierne har kunnet bruges imod lønarbejderne. Den eneste forskel fra tidligere er derfor reelt, at man undlader at oplyse om forudsætningerne, og at man derved forhindrer saglig kritik af disse forudsætninger.

Den økonomiske situation, vi nu befinder os i, er sådan set en status efter 4 års såkaldt indkomstpolitik. Og hvordan ser det så ud? Der er forskellige størrelser, det er interes-